

ПЪТУВАНЕТО И ЗАВРЪЩАНЕТО

Радослав Радев

Ако те грее слънцето, то не забравяй луната, ако видиш луната, то си спомни залеза, ако преживееш нощта, то не забравяй съня си, ако разкажеш съня си, щипни се, за да разбереш, че съществуващ, а ако съществуващ, то направи крачка напред и остави стъпка, в която облакът ще сложи вода, а птиците ще пият от нея. Така ще се научиш, че животът е пътуване към другите.

Ако вземеш орехите, спомни си дървото, в което не гнездят птици, защото в него спи слънцето.

Ако вземеш шапката, то скрий очите си, защото сянката става твой двойник, а ти си невидим като вулкан, който спи, заровил безпаметно глава в тревите.

Ако вземеш чантата, то сложи своя свят в нея, и превърни ръката си в мост, защото това, което тече под него, ще бъде огледалото на твоите мечти.

Ако вземеш палтото и го облечеш, не забравяй, че вземаш своя дом, и там, където отидеш, ще имаш винаги прозорци.

Ако тръгнеш, то знай, че най-приятната част от пътуването е завръщането, защото човек стига най-далеч тогава, когато знае, че някой го очаква.

Ако се върнеш, сложи палтото си на стола, защото теб ще те топлят очите на тези, които те обичат.

Ако се върнеш, то остави чантата, защото вече ще си се научил да даряваш не предмети, а душа, която тихо слиза при другия като на пристан, който приема пътуванията като завръщане.

Ако се върнеш, то сложи орехите в земята, защото си струва да засадиш дърво, в което слънцето да се научи да спи, а луната, да се люлее. Така животът ще направи един кръговрат и забравата ще се преобрази в памет. Така всеки един от вас ще започне голямото си пътуване, което ще бъде урок по завръщане.